

Všechny události, které popíšu, jsem zažila nebo je znám z vyprávění svých sourozenců. Jmenuji se Anežka Vaculínová, rozená Slívová, jsem nejmladší dcera Leopolda Slívy, který byl jako první občan zatčený gestapem v naší obci, jak už částečně popsala paní Helena Synčáková.

21. ledna 1942, v den mého narození v 11 hodin dopoledne, přijelo gestapo zatknout mého otce. Následovala prohlídka celého domu včetně hospodářských budov, nic se však nenašlo, jak konstatoval nejstarší bratr Franta. V té době byla maminka už v porodnici ve Zlíně, kde u známého primáře Krále byla už 14 dní před mým narozením. Tam ji tatínek ukryl před gestapem, poněvadž už věděl, že na něj bude vydán zatykač. Byl předsedou Československé obce legionářské a členem správní rady Legiobanky. Z titulu jeho funkcí bylo jasné, že bude zatčen, ale byla jen otázka kdy. V průběhu zatýkání v 13,30 hod. zazvonil telefon, ale otec ani kdokoliv jiný jej nesměl zvednout. Po odjezdu gestapa zase zvonil telefon a to znovu volal primář Král ze Zlína, že jsem se narodila. Gestapo odvezlo otce, aniž se to dozvěděl. Bratr Franta prosil gestapo, aby se tatínek mohl rozloučit s dětmi, které byly v té době ve škole. Nedovolili to. Otec byl zavřen v Uh. Hradišti odkud ho převezli do Bartolomějské do Prahy. Následoval Pankrác, Drážďany, Golnov, Berlín a Straubinka. Domů se vrátil 17.-20. července 1945, přesně nevím, to už bylo po válce.

Gestapo nás i po otcově zatčení často navštěvovalo, i 2x za noc. Bratři Franta a Oldřich, ke kterým se přidal i Jindřich Kramný, který u nás našel útočiště, když jej Němci pronásledovali, měli spojení se skupinou parašutistů v pitínských horách. Jak partyzáni postupovali, bratr Franta je převážel ve voze se dřevem, kde měl udělaný úkryt. Dřevo bylo přiložené klestím, takže to vypadalo, jako když veze klest na oklešky. Převezl je do Míkovic, kde se o ně postarala už dobře informovaná skupina lidí. Byli umístění do seníku někde mimo obec, kde byli 5 – 7 dní, než je někdo zradil. Gestapo zapálilo seník a oni tam uhořeli. Jsou pochováni v Míkovicích na hřbitově. Bratr Franta, když přijede na návštěvu z USA, kde žije, nikdy nezapomene zanést kytku a svíčky na hrob do Míkovic. Byla jsem několikrát svědkem, že dlouhou dobu stál u hrobu a rozprávěl si s nimi. Vždy říkal: „byli to dobří kluci“.

Další co chci zmínit, co stojí za zaznamenání, je o bratru Oldřichovi. Jak jsem již poznamenala, bratři byli partyzáni, měli pistole, které jsem viděla, ale i jiné zbraně, které byly ukryty. Kde to nevím. Gestapo bylo častými návštěvníky v našem domě a tak maminka spávala oblečená. Kluci doma spávali málo, když tak s pistolí pod hlavou. Jedenkrát nás taková návštěva překvapila a Oldřich spal doma. Samozřejmě oblečený. V té rychlosti zapomněl pistoli pod peřinou. Když doběhl do stodoly, tak si uvědomil, že pistole je pod peřinou. Tak se pro ni vrátil, poněvadž věděl, že kdyby ji gestapo našlo, že vystřílí celou rodinu. Naštěstí za stodolou byla složená klest na oklešky a jemu se podařilo se do ní zahrabat. Gestapo prohledalo i stodolu a byli i v humně, ale toho klesu si nevšimli. Po odchodu gestapa se proplížil do potoka Ledský a tím potokem šel až do Nezdenic za horu, kde našel úkryt u statkáře Cecha, který byl také spojka. Po této události Oldřich doma víc jak týden nebyl. Kluci se schovávali u několika lidí v Šumicích i v okolních dědinách. Při návštěvě u nás gestapo tak tlouklo na vrata i dveře, že všichni kolem dokola věděli, že je u nás gestapo. V Šumicích se bratři ukrývali u Šmídů na Záhumní, u Vojtěcha Borýska na Záhumní a u Jana Kokoše. Ke konci války, jak postupovala fronta, tak Němci stříleli od Kročového na Nivkách, kde měli dělo. Stříleli na Rumuny v Nezdenicích, kteří měli stanoviště u kapličky nad dědinou. V té době se Oldřich ukrýval u Šmídů a když se šel podívat co se děje a stál u vrátek, tak ho zasáhla střepina a byl těžce zraněn. Stratil hodně krve a i když byl ošetřen lékařem, tak mu hrozila smrt. V té době v Hradišti byla ještě válka, tak ho nemohli zavést do nemocnice. Nebylo také žádné auto k dispozici, tak ho vezli na voze ve slámě, zabaleného v dekách do Piešťan do nemocnice, kde byl skoro rok. Tak se vůbec neúčastnil osvobození obce. Rumuni si u nás na dvoře udělali stanoviště a maminka jim smažila vajíčka.

Tak si já pamatuji válku. Oldřich podstoupil několik operací, a i když jako první občan republiky dostal penicilin, který byl dovezen z Anglie, zůstal z něho invalida. Díky primáři Švorcovi a jeho spolupracovníkům Oldřich zůstal naživu.

Anežka Vaculínová
dcera Leopolda Slívy
sepsala 12. 4. 2015

Rodina Leopolda Slívy, foto z roku 1946